

ZLOMY A PÁ~ELOMY - XX.

StÁ™eda, 27 Áºnor 2013

Teoreticky jsem mÁ›l ode dneška pÁ™estat kouÁ™it a stavit se v nemocnici. Ani ve snu by mÁ› nenapadlo tahat Pavlína za nos, ale tak jednoduché to nebude. NejdÁ™ív zkusím domluvit tu nemocnici, ale kdoví jak mÁ› tam pÁ™ivítají, když ¾ jsem j vlastnÁ› utekl.

„Moravec, dobrý den,“ odpovÁ›dÁ›l jsem doktoru Hrbkovi, který mÁ›l zrovna v nemocnici na starosti takové pÁ™ípady, jako jsem já.

„Aha. Vy jste ten poÁ™ítaÁ•ovej expert, Á¾e?“

Nevím sice jak to souvisí s diagnózou, ale potvrdil jsem mu to.

„Tak se stavte nejdÁ™ív, co mÁ›Á¾ete. Rád bych si nÁ›co ovÁ›Á™il.“

„Je tam nÁ›jaký problém?“

„Á™íkám, stavte se. Proberem.“

No tak jo no. Srdce se mi drobet rozbušilo, i když ¾ uÁ¾ jsem si mohl zvyknout.

si se na nÁ›který vÁ›ci zvyknout nedá.

Sáhl jsem po cigaretÁ›. Moment.

Co mi Hrbek chce sice netuším a ani neovlivním, ale tohle je moje rozhodnutí. JasnÁ›, Á¾e je.

A budu tady dvÁ› hodiny poskakovat nervní hned ze dvou dÁ›vodÁ› – ani mÁ› nehne.

DÁ›lám, co mÁ›Á¾u Pavlína, ale prostÁ› teÁ• ještÁ› ne

„Škoda, že jsem k Pátemkovi, abych si zařídil malé volno.“

„No já pořídím, ráno odpoledne mrkneme na ty praxe,“ zamručel.

„To tady už dávno budu, aspoň doufám.“

„Poslouchej, nemáš nějaký problém?“

„Mám tisíc problémů Pátemku, ale zrovna teď mi moc nepomůžeš. Až se vrátím, promluvíme si, ok?“

Pátemek zamručel podruhé. Asi to byl souhlas.

Došel jsem do auta, nastartoval a vyrazil do fakultky.

Pátemek byl jsem. Skoro třicet let tady válíme … podařilo se splatit věci za velkou haldu peněz. Už by se dalo docela říct.

Docela určitě tak, jak si to předstává normální člověk.

To je to v tom životě prostě tak nastavený, že si člověk nikdy neodechne?

V rádiu hráli Pokondě, takže Frekvence 1.

Někdy je mám rád, ale dneska ne.

Překlepl jsem na nějaký normální rádio, kde nemají exhibující moderátory a chvíli poslouchal úvahy ministra zdravotnictví o placení plomb.

V podstatě mám chuť být rád, že mám všechny tyto věci zadarmo, že jo.

A jako vždycky, hledat místo na parkování. Že snad dost, není kam pospíchat. Vůbec nikam.

„Pan Moravec?“ zeptala se mě sympatická sestřička.

Sice vůbec nebyla blond, ale vypadala fajn.

„Ano, to jsem já.“

„Mám tady od doktora Hrbka pokyny, takže pojďte se mnou.“

Pokyny. Hm. Teď bych chtěla rovnou zastelit na nemocničním dvorku.

„A jaké máte ty pokyny, jestli se můžete zeptat?“

„Uděláme vám rentgen a pak vás i se snímkem pošlu k němu. Chce s vámi mluvit.“

„Jo, to šel. Tak jdeme na to.“

Odložil jsem si, nadýchl se a nechal si udělat vnitřní fotku.

Možná dokonce i dvě, takže odhadnout.

Mě jsem neskutečně chuť na cigaretu.

To mi ty potvory dělají snad schválně.

Jestli Hrbek do deseti minut nevykoukne, tak…

„Pojďte dál.“

Vykouk.

„Sedněte si.“

Jak jinak. Možná dostanu i kafe třeba. V seriálech se to tak dělá.

„Tak pane Moravě...“

Nedostanu.

„... jak jsem říkal, vy jste ten počítačový expert?“

„...ivím se tím. Ale předpokládám, že nepotřebujete vyměnit papír v tiskárně, zformátovat disketu, nebo tak něco, že?“

„Ne, to nepotřebuju. Podívejte se na tyhle dva snímky.“

Koukl jsem na oba. Tušil jsem na nich svoje plíce, ale že bych z toho byl moudrý...;

„Podívejte se pozorně. Ten vlevo je snímek z předminulého týdne. Vidíte tam ten tmavší objekt? Vlevo do
na laloku.“

„Asi ano. Myslíte tohle?“

Jakmile jsem se zorientoval na jednom snímku, už jsem mohl porovnávat s druhým. A měl jsem to.

„Na tom vpravo je menší a nebo je to něco jiného, že?“

„Ano. Proto jsem vás volal. A teď se koukněte na tenhle snímek.“

Hm. Tak na něm nebylo nic.

Tedy .. ne jako vůbec nic, ale žádná součást, nebo objekt, nebo jak to Hrbek nazval.

„To vypadá .. jinak. Co si o tom myslíte?“

„Kdybych nevěděla, že to je technicky nemožný, věřila bych tomu, že jste si to jako počítačový expert prohlédla.“

Ale vzhledem k tomu, že to je tu nějaké, má ujistěvali, že to v žádném případě není možné.“

Aha.

Aha!

Něco ze mě spadlo. Asi taková středně velká hora součástí.

„Takže jsem v pořádku?“

„Vypadá to tak. Doufám, že jste neudělal díky tomu předchozímu vývoji nějaké .. závazné rozhodnutí?“

Tady reklamace nebereme, víte?“

Usmíval se od ucha k uchu a já bych mu dal nejraději pusku.

I když .. hm .. Pavlína si to hospodářství asi vzít nedá.

ONA

Vykoukla jsem z okna a uviděla zrovna Jirku, jak kráčí domů.

Bezděky jsem se usmála. Ještě po té době, kdy jsem ho viděla, když se vracel z práce, když se vracel z práce, když se vracel z práce.

Je tak pohledný... pohybuje se s přirozenou elegancí, která se nedá naučit.

Tak se musí člověk narodit.

Jenže najednou, už byl jen asi padesát kroků od našeho vchodu, se zastavil, vylovil z náprsní kapsy cigaretu a zapálil si.

A mého vnitra se místo teplouškové radosti zmocnilo takové nějaké... studené zklamání.

Takže "nařízení" nefunguje.

No, zas tak překvapivé to není, že jo.

Zkuste něco nařizovat lvovi... když jste nota bene závislí od antilop, které vám nosí.

Zatáhla jsem záclonu a šla do kuchyně.

Co máš na tom vlastně tak špatně, přemýšlela jsem. Já jsem prostě není ochotný nebo schopný udělat něco, na čem mi velmi záleží?

Nebo opravdu to, že se si nepřestává ničit zdraví? Upřímně řečeno - nejsi obojí.

Za pár minut zachrastily klíče v zámku.

„Miláčku, jsem tady...“ plus ten jeho fantastičej, filmovej úsměv.

Je těžké zlobit se na někoho, když se tímhle zpěsobem usmívá.

Ale já se jen tak lehce nedám.

„Ahoj,“ pozdravila jsem co možná nejneutrálním tónem.

„Tak si představ, dneska jsem byl u Hrbka...“

„Who the fuck is Hrbek?“ vypadlo ze mne, ani jsem nevěřila jak.

Jirka se zarazil.

„No to je doktor na plicním... prosím tě co ti je?“ rozladění z něho najednou přímí ztékalo.

Jenže mne u zmínky o plicním věšeno; lo věšeno, co mi leželo v žaludku.

„Nic mi není, povídej, povídej prosím...“ naléhala jsem.

Docela srandovní – jedna malá část mého mozku jakoby se neúčastnila dění, ale věšeno z odstupů pozorovala.

A právě jí napadlo, že před pár dny psali na idnes, že zrovna tohle je nejčastější lež, kterou slyší chláci: nic mi není.

„Mno, udělali mi RTG a zjistili, že jsem v pořádku.“

Uf, to je skvělá zpráva.

Docela mi odlehlo.

„Ale jak to, láske, co tedy byl za problém? Snad tã jen tak neodbyli...“

„Ale ne, nã co tam vidãli, ale uã to tam není. Spokojená?“

Obejmul mã, ale tvãtil se u toho mnohem vãnãji, jak bych si pãála.

Kde je teã ten jeho úsmãv?

„Pavlíno... Åekni mi co je. Ty dobyd kdys mohla bez problémã zapírat svoje city, jsou pryã, víš; to, Åe?“ políbil mã do vlasã.

„Jirko, opravdu mi nic není...“ nemãla jsem uã chuã kazit náladu, úplnã to pãeš;lo.

„Pavlíno!“ Åekl Jirka o poznání pãísňji.

Holt prostã ví, jak na mne.

„Vidãla jsem tã teã kouãit...“ špitla jsem mu nãkam do krku.

On vzdechl, a obejmul mã ješãtã pevnãji.

A já následnã jeho.

Dyã já vím, láske moje, Åe to není jednoduchý.

Ale my pãece vãdycky spolu umãli zázraky... tak co je?

ROMAN